

עין משפט ור מצה

לח א מיי פ"ב מה' עזרת יוה"כ ה' ה:

לו ב מיי פ"ג מהלכות מעשרין הלכה ה:

לז ג מיי פ"ב מהלכות עזרת יוה"כ ה' ה:

גליון הש"ס

גמרא ו**הרב** אפ"ר. מלכס א' י' י"ל. וזכ מופ. מ"א ח' י"ח. וזכ שטות. מ"א ח' ט"ו. וזכ סגור. מ"א ח' כ"א. וזכ פרוס. ד"ה ב' י' ו': רש"י ד"ה קב גחלים. לתוך אבה סילון. עיין לעמן דף מו ע"ב מדרש י' פלוגי:

רבינו חננאל

אמר רב אבהו דר אבהו ש"מ מעלות דאורייתא ודברי גמרי להו. פי' כגון עשר קדושת שטינו במשנתנו, וקדושת כל אחת יש לה מעלה מן האחרת, ומעלת ההיכל וזוהי מעלה בין האולם למזבח. ואסיקנא אולם ובין האולם למזבח חדר קדושה הוא, היכל ואולם שתי קדושות הם. מפני מה לא היתה מחתה של זהב בכל יום, שהתורה חסה על ממונם של ישראל. תני חדר נתפורי לו קב גחלים מכבדן לאמה. ותניא אידך קביים בשלמא, הא דתני [קב] רבנן היא, דתנן בכל היום חותה בשל אבבן ארבע לתוך מחתה של שלשת קבין ומתפור קב, אלא הא דתניא קביים לר' יוסי ליתא, דהא ר' יוסי חותה בשל סאה שהיו ר' קבין, ומתרי בשל שלשת קבין קתי, נשארו ג' קבין, לרבנן גמי ליתא אבבן ארבע לתוך מחתה של שלשת קבין, ושניקן לר' ישמעאל בן ר' יוחנן בן ברוקה היא, דתני בשל קביים היה מכבין, נשארו מן הארבעה קבין [קביים]. ובא רב אשי ואוקמה לר' יוסי ואמר הכי קתי ר' יוסי חותה בסאה מדברית, ומערה לתוך שלשת קבין ירושלמיות. וגרסינן בבבויובא פרק כיצד משתתפין בחתומין, ת"ד סאה ירושלמית עורפת על של מדברית שותה. בכל יום היתה המחתה כבדה שהיתה גילדה עבה [והיום ר"ן]. ולמה היתה היום ידה ארוכה, כדי שתהיה ידה תחת וזוהי התמצא סמיכתה. ניאשתק כיסוי כדאמרי רבנן בשמי' כי א' [ולתיד לבוא קין מערסו] א' מנושקתן. בכל יום היה זהב ירוק והיום אדום. אמר רב חסדא י' זהבין הם. זהב. וזהב טוב. וזהב שחור. וזהב אפירי. וזהב מופז. וזהב סגור. וזהב פרוים.

א' כ"ל, ע"פ הערך ערך נשק.

תוס' ישנים

אתיא כפרה כפרה. ממה אמאי לא מביענא ליה בקטרת מנא לן דפורשין בשעת הקטרה, דהא לא אשכחן פרישה אלא בקטרת דלפני ולפנים אלא בקטרת דהיכל שהוא כמו מתן דמים לא

אשכחן מיהא פרישה. ריב"א. וי"ל כיון דקטרת הו דבר שנתשאי יש (לפנים) וגם בשביל הקטרה דהיכל. ש"מ מע"זת דאורייתא. אמאי רש"י כל מעלות השעיות בנס' כלים [פ"א] מהר הבית ואילן. ואין נראה לרבינו דהא קמי התם עזרת נשים מקודשת ממנו שאין עובד יום נסגם לשם כי' והוא דמרבין ביבמות [י, ב] חזר דתשנן שחדשו זה דברים ואמרו עובד יום לא יכנס למתנה לויא, וליכא למימר [דמנת] לנד מעזרת נשים קאמר דהיא מדאורייתא, דהא בכוטס [ב, ג] בני הוציאה שלא עתמה עזרה משמע שאפילו טמא מת או מה יוכל ליכנס שם. אלא שי לפרכ מעלות דמתנה שניה או מעלות השעיות בין האולם למזבח דמסכת כלים הוו דאורייתא. ש"מ מע"זת דאורייתא. פי' רש"י מעלות (אחרות) (אחרונות) דקדושות שמצינו בכמה מקומות בעזרה דבין האולם ולמזבח דאורייתא, ולכסי גזר רבנן בין האולם למזבח משאר עזרה שהוא קדוש יותר מן התורה. אלא אי אמרת דרבנן מינה, שאינו קדוש יותר מן העזרה כלל אלא מדרבנן, בעזרה גמי ליגזר. ואין נראה לריב"א דהא מעלות טובא איכא בינייהו, דלע"ז דמדרבנן מינה שהחמירו בין האולם ולמזבח יותר משאר עזרה, הכא גמי החמירו זו יותר. ועוד דקמינה גס [כלס פ"א מ"טן] א"ר יוסי ב' דברים בין האולם למזבח (עולה) [שהו] להיכל שאין בעלי מומין ופסויו ראש ופשויו יין ושלא רחוק ידים ורגלים [ונכנסים לשם], ופורשין [מ]בין האולם למזבח, שעתה שכל אלו המעלות שוות וטולו מדרבנן. ופירש ריב"א ש"מ הני מעלות דאורייתא מינה ומזבח גמרי להו הכי דפורשין, דלי אמת רבנן מינה ויין האולם למזבח גזירה שלא יכנס בהיכל. בעזרה גמי ליגזר. מיזא אומר רבתי כי יטול רש"י לחכות דכחומרת דשמויי יין ויחירו (אחי) [אתא] ליה שפיר שאסרו ליכנס בין האולם למזבח [שמה] יכנס להיכל [כיון שהחומרת מדרבנן, אכל בפרישה יין]

מד:

דאי"ל מהיב"ל פרשי בין בקדושה דידיה. הכי פירושא לדידך לא הוה ליה למתני האי לישראל דבין בשעת הקטרה וכו' אלא הכי איבעי ליה למתני שזהיכל פורשין בין בקדושה דידיה בין בקדושה דלפני ולפנים דמשמע בין דקטרת בין דמתן דמים ובין האולם ולמזבח אין פרישה אלא בקדושה דהיכל דקטרת ודמתן דמים ואמאי נקטה הקטרת דמשמע הקטרת ותו לא נשלמא לדידי דאמרי דפורשין בין האולם ולמזבח אף בשעת הקטרה לפני ולפנים ולא צמתן דמים דלפני ולפנים ניחא הא דנקט הקטרה ומשני שם פרישה אחת היא ותנא הקטרה משום דעיקר קרא איירי בה וה"ה צמתן דמים:

אתיא כפרה כפרה מיוה"ב. מימה לי נשלמא שעירי עזודת כוכבים כמיצ צהן כפרה כפרשת שלה אכל פר כהן משיח דלא כתב ציה כפרה אע"ג דאיתקש לפר העלם דבר מנלן למאן דאמר צפרק איהו מקומן (ובחסין דף ג.) דדצר הלמד בג"ש אין חוזר ומלמד בהיקש והא פר העלם גופיה בגזירה שוה דכפרה כפרה גמר ויש לומר למאן דאמר צוצחים פרק צית שמאי (דף מ:.) לפר זה פר העלם צית וע"ג דקרא צדידיה איירי אינטרין למיהוי מאי דאמאי ליה מהיקשא כמאן דכתב בגופיה לדידיה ניחא הכא דאיכא למימר כי היכי דאמרינן דאהני לפר זה פר העלם למאי דילפינן ליה בהיקשא מפר כהן משוח למיהוי כמאן דכתב בגופיה הכי גמי לאהני למיהוי מילתא דהכא דגמרינן מיוה"כ למיהוי כמאן דכתב בגופיה ולמאן דאמר לפר זה פר יוס הכפורים יש לומר לדידיה לא קשיא דהא כיון דדריש ועשה לפר זה פר יוס הכפורים כאשר עשה לפר זה פר כהן משיח הרי איתקשו פר יוה"כ ופר כהן משיח להדיק וגמר מפרי יוה"כ לפרישה דלעד על גז דשעירי עזודת כוכבים דילפינן להו התם מדכתב החטאת צפר העלם ודרכינן מייניה שעירי עזודת כוכבים לא חשיב להו התם כאילו הוקשו לפר כהן משיח אלא לפר העלם דכתב ציה קרא שאני התם דהחטאת ייתורא נשלמא הוא ואין דמשמעמאנא שיהא מוקש לפר כהן משיח אלא פר כהן משיח ופר יוס הכפורים ציהלון לישראל דקרא משמע שהוקשו זה לזה ועשה לפר זה דהיינו פר כהן כאשר עשה לפר יוס הכפורים וכן פירש שם ריב"א צא אמילתא אחריתי:

בבב"ל יום לא היה לה ניאשתיק. פרש"י טענת להשמעי קול דכתיב ונשמע קולו צבאו אל הקודש צירושלמי גרסינן נרתק שלא יכווה ונראה לריב"א כעין נרתק של עור היה עשוי סביב ידה של מחתה לאחוז בה שלא יכווה משום דכל כלי מתכות חס מקצתו חס כולו ולפיכך היה לרין היום נרתק יותר ממשאר ימים לפי שהיו הגחלים שזהים צמחתה זמן מרובה עד הוצאת קץ ומחתה ופריך צירושלמי ואינו חוזך ומשני קוצבו צמסמר כלומר על ידי מסמרינן היה נקבע אותו נרתק לבית יד שיהא בטל ויחשב כגוף המחתה: **זהב טוב**. מפרש צירושלמי כשזורפים אותו אינו נחסר כלום וזה מופז על שם מקומו: **והיום מקיתון ש"י זהב**. דאמר צפרק שני דצוחים (דף כג.)

אשכחן מיהא פרישה. ריב"א. וי"ל כיון דקטרת הו דבר שנתשאי יש (לפנים) וגם בשביל הקטרה דהיכל. ש"מ מע"זת דאורייתא. אמאי רש"י כל מעלות השעיות בנס' כלים [פ"א] מהר הבית ואילן. ואין נראה לרבינו דהא קמי התם עזרת נשים מקודשת ממנו שאין עובד יום נסגם לשם כי' והוא דמרבין ביבמות [י, ב] חזר דתשנן שחדשו זה דברים ואמרו עובד יום לא יכנס למתנה לויא, וליכא למימר [דמנת] לנד מעזרת נשים קאמר דהיא מדאורייתא, דהא בכוטס [ב, ג] בני הוציאה שלא עתמה עזרה משמע שאפילו טמא מת או מה יוכל ליכנס שם. אלא שי לפרכ מעלות דמתנה שניה או מעלות השעיות בין האולם למזבח דמסכת כלים הוו דאורייתא. ש"מ מע"זת דאורייתא. פי' רש"י מעלות (אחרות) (אחרונות) דקדושות שמצינו בכמה מקומות בעזרה דבין האולם ולמזבח דאורייתא, ולכסי גזר רבנן בין האולם למזבח משאר עזרה שהוא קדוש יותר מן התורה. אלא אי אמרת דרבנן מינה, שאינו קדוש יותר מן העזרה כלל אלא מדרבנן, בעזרה גמי ליגזר. ואין נראה לריב"א דהא מעלות טובא איכא בינייהו, דלע"ז דמדרבנן מינה שהחמירו בין האולם ולמזבח יותר משאר עזרה, הכא גמי החמירו זו יותר. ועוד דקמינה גס [כלס פ"א מ"טן] א"ר יוסי ב' דברים בין האולם למזבח (עולה) [שהו] להיכל שאין בעלי מומין ופסויו ראש ופשויו יין ושלא רחוק ידים ורגלים [ונכנסים לשם], ופורשין [מ]בין האולם למזבח, שעתה שכל אלו המעלות שוות וטולו מדרבנן. ופירש ריב"א ש"מ הני מעלות דאורייתא מינה ומזבח גמרי להו הכי דפורשין, דלי אמת רבנן מינה ויין האולם למזבח גזירה שלא יכנס בהיכל. בעזרה גמי ליגזר. מיזא אומר רבתי כי יטול רש"י לחכות דכחומרת דשמויי יין ויחירו (אחי) [אתא] ליה שפיר שאסרו ליכנס בין האולם למזבח [שמה] יכנס להיכל [כיון שהחומרת מדרבנן, אכל בפרישה יין]

טרף בקלפי פרק רביעי יומא

נקדושה. מתן דמים: **שם פרישה אחת** (א). כולה חדא מעלה היא דמהיכל פרשי [משום] לפני ולפנים בין בשביל הקטרה ובין בשביל מתן דמים ומבין האולם ולמזבח לא [פרשין] בשביל לפני ולפנים כלל וכיון דאשמועינן דמשום אינטרין לאשמועינן משום מתן דמים: **מעלות דאורייתא**. מעלות

שמנו חכמים צמשנה צמסכת כלים צפ"ק (משנה ח) דקאמר התם הר הבית מקודש מירושלים והסיל מהר הבית ועזרת נשים מן החיל ועזרת ישראל משל נשים ושל כהנים משל ישראל ובין האולם ולמזבח מן העזרה וההיכל מבין האולם ולמזבח דאורייתא מינה הלכה למשה מסיני והכי גמרי להו הלכך לענין פרישה (ט) גמי דקרא לא אינטרין פרישה אלא מהיכל דכתיב: ״ וכל אדם לא יהיה צאהל מועד ואחז רבנן וגזר בין האולם ולמזבח דילמא מיקרי ועייל להיכל ולא נמשכה שאר עזרה לאותה גזירה שהרי בין האולם ולמזבח קדושה אחת היא ושאר כל העזרה קדושה אחת ובין האולם למזבח גופה גזירה והיא לה שאר עזרה גזירה לגזירה וחי סלקא דעתך מעלות דקמיני התם דרבנן מינה אכל מדאורייתא בין האולם ולמזבח וכל העזרה חדא קדושה היא מ"ש כו': **מכולה עזרה גמי** [נפרשן]. משום הא גזירה גופה דהא כולה חדא גזירה: **ש"מ**. מגזר בין האולם ולמזבח פרישה: **קדושה היכל ואולם חדא היא**. ואולם גמי אהל מועד מקרי ועיזד הרחקה לפרוש מבין האולם ולמזבח (א) פרישה לכל העזרה דילמא עייל לאולם וקא עבר אלא יהיה צאהל מועד: **אולם ובין האולם ולמזבח חדא היא**. וכי גזר אולם אטו היכל אישטיק האזר דבין האולם צההיא גזירה: **חסה על ממונן**. ואנן גמי חסין וחסית:

גחלים שותקת את הכלי ומאסרתו: **משום חולשא**. טעורת החל עזרת מכלי אל כלי: **קצ גחלים**. כשמערה של ארבעת קצין לתוך של שלשה מתפור לו קצ גחלים הוא מכבדו * לתוך אמה סילון של עזרה הוינאח לנחל קדרון: **ולא רצי יוסי**. דאי ר' יוסי שלשה מתפורין: **צאל קצין היה מכנים**. וחומה צאל ד' קצין כרבנן שאמרו צאל ד' קצין היה חומה: **סאה מדבצית**. ששת קצין מדבציות וכשבאו לירושלים הוסיפו שמות על המדות ונעשות ששת קצין מדבציות חמש ירושלמיות וכשחומה צאל סאה מדבצית ומערה לתוך שלשת קצין קצין ירושלמיות: **היה גלדה עצה**. דופנה עצה לכך המה צדה: **רך**. דק: **ניאשטיק**. טענת צלשה שמקשקש ומשמיע קול משום ונשמע קולו צבאו (א) (שמות כח): **וזהב הארץ ההוא טוב**. מכלל דאיכא זהב סתמא: **שדומה**

ירושלמיות נתפורו לו (י) קצין ירושלמיות: **היה גלדה עצה**. דופנה עצה לכך המה צדה: **רך**. דק: **ניאשטיק**. טענת צלשה שמקשקש ומשמיע קול משום ונשמע קולו צבאו (א) (שמות כח): **וזהב הארץ ההוא טוב**. מכלל דאיכא זהב סתמא: **שדומה**

שדומה שהיתה חמה הרבה ושזו מוציא אותה שהיא אחת מהעצודות צמסמר כלומר על ידי מסמרינן היה נקבע אותו נרתק לבית יד שיהא בטל ויחשב כגוף המחתה: **זהב טוב**. מפרש צירושלמי כשזורפים אותו אינו נחסר כלום וזה מופז על שם מקומו: **והיום מקיתון ש"י זהב**. דאמר צפרק שני דצוחים (דף כג.)

מביא צהדיא. אף י"ל דגמרא גמיר קאי אינן אולם למזבח כמו שכתוב צפסוק צהדיא גבי פרישה דהיכל. ועוד י"ל כי רש"י פירש כן משום דאמרינן לקמן צפסוק גבי אמר רבא ש"מ (דרשות) היכל ואולם חדא היא כי' הוא גופה גזירה כי' ומנין לו דגזירה היא הא אמרו ש"מ מעלות דאורייתא, ואין נראה דקאי ש"מ דרבנן על דמיוח דש"מ דלעיל, על כן נראה לרבינו עתה כפירוש רש"י, אף שלא נעמיד מעלות על קדושת עזרת נשים אלא צאל בין האולם למזבח. בין דלא בפסבין בירי לא בינברא בו'. ואי' אמאי לא מוכח [ד]מעלות דאורייתא מינה דאמרן לעיל לא שט אלא בשעת הקטרת דהיכל אכל בשעת הקטרת דלפני ולפנים [מהיכל פרשי]. ותמא דהקטרה דלפני ולפנים דחמיח' לא גזר כל כך. אי גמי כמו [שפירש] ה"ר יוסף דנענין שיעמדו שם כדי שיוכלו לנאות שלא יתקן מחסון ויכניס כדוך הדזוקין, ואע"פ שאי אפשר לנאות בתוך חלל שני הפדויות אכל מ"מ מאי דאפשר לתקן [מתקנתן] [מתקנינן] וגם שם אינו יכול לתקן כל כך (ב). גחלים אייך ואיך וחתה מן המאוביות הפניביות בו'. רבתי יעקב לא גרים ליה הכא אלא ביה דתמיד [מ"ד] גרים ליה גבי מרומת הדשן, אכל גבי קטורת בעינן גחלים לתושת. ורבתי שמואל כתב גמי דכסדר המשנה לא גרים ליה אכל בתמיד [פ"ה מ"א] חתן ליה גבי קטורת של כל יום, ופירש הטעם משום דמתא בתורי' [אחרי] פ"ג [ד] מנין ששהיא אש צטלה על גבי גחלים ת"ל גחלי אש, הילכך מן הפעמימות שאין כהן להבות אש הוא (ואש) טועל, והוא היין ליום הכפורים. והיום חותה בשל זהב. בפרק בתרא דרלא השנה [כו, א] אמרינן דחוטא כל יתנאה, צמלגטו וזכ קאמרינן דאין קטיגור נעשה כטיגור (ב). דברבורי ו' קב גחלים בבבדן דאבה. הקסה רבתי נסיס גאון היכי מכבדין לאמה ומפסדי קדש והלא קדש ככלי שרת ומנן [עשיות פ"ח מ"א] (מעיד)

מסורת הש"ס

(א) י"ג דלא, (ב) ג, [ערוינן] ג. וצחסי נח: (ג) (ב) צהלא ו"ש"ן, (ד) [לעיל לט. וס"א], (ה) ממד גל, (ו) אלקמגיס הרבה מאד וצאן יקרה: מלכים א' י' יא [והם אילת הגיר' ושמיך], (ז) ויקרא טו, (ח) שייך למשנה לעיל דף מג,:

תורה אור השלם

- וגם אני חידם אשר נשא וקב מאופיר היבא מאפיר עצי אלקמים הרבה מאד ואבן יקרה: מלכים א' י' יא
- ויעש המקל כסא שן גדול ויצפהו וקב מוקו: מלכים א' י' יח
- ויעש המקל שלמה מאתים צצה וקב שחוטו שש מאות וקב ועקלה על הצצה והאחרת: מלכים א' י' טז

- וכל כלי משקה המקל וקב וכל כלי בית יער להקבון וקב קטור אין כסף ונחשב וקב שלמה לקאמקו:

- דברי הימים ב ט כ
- והצף את הבית אבן יקרה לתפארת ונתקב וקב פרוץ: דברי הימים ב ג ו
- ותב דארץ ההוא טוב שם הברלח ואבן העדה: בראשית ב' כ

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה שם פרישה אחת חדיא. כולה חדא מעלה היא דמהיכל פרשי בין בשביל הקטרה ובין בשביל מתן דמים דלפני ולפנים מבין האולם ולמזבח לא בשביל כ"ל: (ב) ד"ה מעלות כי' הלכך לענין פרישה דקרא גמי לא אינטרין: (ג) ד"ה קדושת היכל כי' לפגוש מבין האולם ולמזבח דילמא עייל לאולם כ"ל ויחיות פרישה (ד) ד"ה סאה כי' נתפורי לו ב' קבין ירושלמיות:

מוסף רש"י

וניקום וגזורו גזירה לבגזירה. לאי אמרינן צבולי הש"ס שאין גזירין צבולי לגזירה, מהאי קרא נפקא [ויקרא יח] ושמרתם את משמתי עשו משמרת, כלומר גזירה למשמתי לתורתי, ולא משמרת למשמרת, שלא יעשו גזירה לגזירה (ביצה ב.). והרורה חסה על ממונן של ישראל. שנאמר ויקרא (יד) וזה הכסן ועז את בית וגו', על מה חסה תורה, על כפיין של על חרס שלא להס טרחה צמקוה, א"כ חסה על ממון קל כ"ש על ממון חשוב, א"כ חסה על ממונן על כמי עין, קל וחומר על ממונן של דכדכא (עירי דט. ועי"ש מוסף ט"ו.).

תוס' ישנים (הבושר)

להחמיר כמו כן בעזרה כדי שלא יכנס להיכל כיון שהחומרת מן התורה. ורש"י פירש כן משום דכתיב וכל אדם לא יהיה צאהל מועד, משמע דאפרישה דהקטרה לא גמרי מעלה אלא

מביא צהדיא. אף י"ל דגמרא גמיר קאי אינן אולם למזבח כמו שכתוב צפסוק צהדיא גבי פרישה דהיכל. ועוד י"ל כי רש"י פירש כן משום דאמרינן לקמן צפסוק גבי אמר רבא ש"מ (דרשות) היכל ואולם חדא היא כי' הוא גופה גזירה כי' ומנין לו דגזירה היא הא אמרו ש"מ מעלות דאורייתא, ואין נראה דקאי ש"מ דרבנן על דמיוח דש"מ דלעיל, על כן נראה לרבינו עתה כפירוש רש"י, אף שלא נעמיד מעלות על קדושת עזרת נשים אלא צאל בין האולם למזבח. בין דלא בפסבין בירי לא בינברא בו'. ואי' אמאי לא מוכח [ד]מעלות דאורייתא מינה דאמרן לעיל לא שט אלא בשעת הקטרת דהיכל אכל בשעת הקטרת דלפני ולפנים [מהיכל פרשי]. ותמא דהקטרה דלפני ולפנים דחמיח' לא גזר כל כך. אי גמי כמו [שפירש] ה"ר יוסף דנענין שיעמדו שם כדי שיוכלו לנאות שלא יתקן מחסון ויכניס כדוך הדזוקין, ואע"פ שאי אפשר לנאות בתוך חלל שני הפדויות אכל מ"מ מאי דאפשר לתקן [מתקנתן] [מתקנינן] וגם שם אינו יכול לתקן כל כך (ב). גחלים אייך ואיך וחתה מן המאוביות הפניביות בו'. רבתי יעקב לא גרים ליה הכא אלא ביה דתמיד [מ"ד] גרים ליה גבי מרומת הדשן, אכל גבי קטורת בעינן גחלים לתושת. ורבתי שמואל כתב גמי דכסדר המשנה לא גרים ליה אכל בתמיד [פ"ה מ"א] חתן ליה גבי קטורת של כל יום, ופירש הטעם משום דמתא בתורי' [אחרי] פ"ג [ד] מנין ששהיא אש צטלה על גבי גחלים ת"ל גחלי אש, הילכך מן הפעמימות שאין כהן להבות אש הוא (ואש) טועל, והוא היין ליום הכפורים. והיום חותה בשל זהב. בפרק בתרא דרלא השנה [כו, א] אמרינן דחוטא כל יתנאה, צמלגטו וזכ קאמרינן דאין קטיגור נעשה כטיגור (ב). דברבורי ו' קב גחלים בבבדן דאבה. הקסה רבתי נסיס גאון היכי מכבדין לאמה ומפסדי קדש והלא קדש ככלי שרת ומנן [עשיות פ"ח מ"א] (מעיד)

^[1] עיין ציטענדי' בריש סוגיין ד"ה לא שאנו ודברינו ים להגיה גם כאן. ועי' גש"י.